

Εφημερίς
που διαβάζεται κι' άπερείς
θα βγαίνει πάντα το πρωί εκάστης Κυριακής
κι' ο Άρβας θάν' υπεύθυνος συντάκτης κι' ιδρυτής

Έτος πρώτον αριθμούμεν
κι' εις τας Πάτρας κατοικούμεν

Χίλια κι' έννιακόσια κι' είκοσι κι' έννια
κι' ο μεγάλος Τιμονιέρης άπ' τά ίδια μās κερνά

Του κάθε φύλλου ή τιμή
είναι μονάχα μιá δραχμή

Εις δραχμάς πενήντα μόνον την του έτους συνδρομήν
κι' είκοσ' έντε τ' έξαμήνου καθορίσαμεν τιμήν
για τά ξένα μέρη όμως δυό δολάρια, κι' αυτά
εις τó χέρι άπ' τόν καθένα καταβάλλονται μπροστά
Έπιστολάς και συνδρομάς
προσωπικάς μόνον σ' έμάς

Δεύτερον φύλλον κι' είκοστών
και δραχμας των Κομμουνιστών

Νοεμβρίου μηνός δέκα
κέρδα παπαγάλο Τσέκα

Και μιá σπουδαία Έπουργού περιοδεία νά μυρισθῆ την ιδική μας... εύωδία!!

Λοιπόν κι' άλλος Έπουργός ντεμπουτάρισε στην Πάτρα
κι' ο χαζός κυτá Ρωμηός σάν νά ήλθε άπ' τή Σουμάτρα
Ποιός είν τούτος ο λεβέντης, τῆς Πατρίδος τó καμάρι
που έπέρασ' άπο δώ και στό Ντζάντ' είχ' άριθάρι
και ταχύ άπό την Πάτρα ξαναπέρασε και πάλι
ή μήπως ήλθε καμαρώνων τῆς πατρίδος μας τó χάλι;

Κι' όμως ήλθ' ο Έπουργός
για νά κάμη ένεργώσ
την μελέτην νέων Νόμων
ποτ' έπι τών άτμοπλοίων! ποτ' έπι σιδηροδρόμων
πότ' κι' έπ' αυτοκινήτων έπι τών γιαλένιων δρόμων
όμιλώντας γενικώσ
πώς τās αυτοδιοικήσεις θε νά κάμη όμαδικώσ
και μετούτο νά χορτάση ο καθένας νηστικώσ!

Λοιπόν κι' άλλον φασαριαν χαιρετούμεν Έπουργόν
μά και κάθε άπορίαν σὺ κι' εγώ χειροκορωτῶν,
ας έλπίσωμεν νά γιάννη τῆς πατρίδος μας τά χάλια
και νά φάμε μ' άσημένια και μ' όλόχρυσα κουτάλια
ός κι' αυτός εις του κύρ Γιώργη έφαγε τά φαγητά
π' άν τόν είχε στό τραπέζι για νά τρώη τακτικά
έπρεπε νά φτιάνη άκόμα πάντα έντε μερικά

Λοιπόν ψάλ' τον Έργυρόπ' λον! Έλα, Μούσα, κλασική
και τον Κύριο Νομάρχη που κι' αυτός ήταν εκεί.
Έλα ψάλλε με χαρά
τό λοιπόν τó Νοταρά
που τόν έχουμε στην Πάτρα τó κρυφόμας τó καμάρι
π' όπως λέν Πατρινοπούλα στα δεξά του θε νά πάρη

Ψάλλ' του ψάλλ' του ζωηρά
που φροντίζει κι' ή Καμπάνα ν' άλειφθῆ λίγον παρα
και νά μην βουλιάξη άφούντη στα γαλάζια τά νερά
κι' εύχου πάλι νά μās έρθη εις την Πάτρα ο Έπουργός
μήπως, ίσως και άλλάξη έπι τέλους κι' ο καιρός!

Τό δολλλάριον άχ! φθίνει! και ύγειαν μās άφίνει!

Σὺ που που πέφτεις άπ' τά ύψη
ό! δολλλάριον άκμαίον
έν μεγίστη καταπλήξει
άχ! και που θα καταλήξη
τό κορμί σου τó ώραίον!
Που αυτοκινήτων δρόμοι;
που παράδες κι' έορταί;
τόρα τρέλλα μά κι' άκόμη
πάνικος, άλλοφροσύνη
κι' άλλοι τόσοι περιδρόμοι
κι' άλλαις όμοιες άρεταί.

Συμφορά και δυστυχία περιβάλλει κατ' αυτές
τās κλεινάς Έμερικας
τό δολλλάριον ύψιστη δύναμις τῆς ύψηλίου
εις τά φῶτα του Έλλίου
του ώραίου Νοεμβρίου
σάν κεράκι σιγασβύνει
και τόν κόσμο αυτόν άφίνει!

Θρηνοι κοπετοι μεγάλοι
στην έσχάτην κατοικίαν

ἐν' ᾧ χαίρουν Ἀγγλογάλλοι
 συνοδεύουν τὴν ἀξίαν
 καὶ ἐντὸς κοιμητηρίου
 εἰς τὰ μέσα Νοεμβρίου
 ἀποθέτουν τὸν...παρίαν
 ἄνευ κρότων δυστυχῶς
 συμπλοκαὶ εἰς τὰς Τραπεζὰς πανικὸς συνωστισμὸς
 συγκοπαὶ ἀπελπισίαι, γενικὸς δολολυγμὸς!

**Ἡ Ἀρέθουσα πεισμώνει
 κι' ἄλλος σπᾶ κι' ἄλλος πληρώνει**

Τὶ μῶπαθες, Ἀρέθουσα μέ τέτοιοι νοικοκύρη;
 Μωρ' πές μου, ποῦ ἐψώνισες λοιπὸν караβοκύρη
 ποῦ σοῦκαμε τὰ μοῦτρα] σου σαλάτα κακομοῖρα.;
 ἄχ! τὶ κακὴ σου μοῖρα!
 νὰ γίνης πανηγῦρι;

Πῶς ἔγινε κι' ἐτρόφητηκαν ἐπάνω στὰ πλευρά σου
 ἄλλα καράβια δύσκολα κινούμενα ἔμπροστά σου;
 Πῶς ἔγινε καὶ τᾶσπασες καὶ μὲ τὰ πισινά σου
 ποῦ τᾶχες τὰ μυαλά σου;

Μεσ' σὲ καιροὺς εἰρηλικούς
 νὰ δέρονσαι νὰ μάχεσαι
 ποτὲ δὲν ἐπεριμένα μεσ' τὸ λιμάνι μέσα!
 Στὸν Βόσπορο ἔπεριμένα νὰ κουντριχτῆς με φέσα
 καὶ νὰ μοῦ σβύσης τοὺς καῦμοὺς
 ὅταν νικῶντας θᾶρχεσαι
 Μὲ τὴν Τουρκία ν' ἀρπαχτῆς νᾶρθῆς μοῦτρα με μοῦτρα
 νὰ σπάσης τέλος τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐχθρική τους κοῦτρα
 ἄλλ' ὄχι μεσ' τὸν Πειραιᾶ καθὼς γυρνᾶς ἀνάποδα
 νὰ μᾶς τὰ.. κἀνης θάλασσα, ὡς κἀνουν τὰ.. τετράποδα!!

Καὶ τώρα Κράτος μου κλεινὸν
 τῶν μακαρίων Ἀθηνῶν
 δόσε βραβεῖον ἱκανὸν
 εἰς τὸν караβοκύρη
 καὶ ἄλλων πλοίων ἀριθμὸν
 νὰ κἀνη πανηγῦρι!!

Οἱ Ἕλληνες πληρώνουνε ἀμέσως τὰ σπασμένα
 κι' εἶναι πρεφέτοι ὡς πρὸς αὐτὸ, ἂν ἐρωτᾶς ἐμένα
 Ἕλλάς! ἄλλοι! ὠϊμένα!!

**Καὶ σ' αὐτοὺς πούχα ξεχάσει
 στέλλω εὐχὰς γιὰ τὸ γιορτάσι**

Εἰς τὸν Δημ. Καραβαγγέλη ποῦναι μεσ' τὸ Πειραιᾶ
 Πατρινή μαστίχα στέλλω νὰ τρατάρη τὰ παιδιὰ
 νὰ θυμάται τὴν πατρίδα, ἀφοῦ ζῆ στὴν ξενιτιά.

Καὶ εἰς τὸν Παπαγιαννόπ'λον τὸν καλὸν μας Δημητράκι
 ποῦ γιὰ γλέντια καὶ τραγούδια ἔχει δυνατὸ μεράκι,
 μιὰ γαντζία τ' ἀποστέλλω νὰ στολίση τὰ λαμπιόνια
 Ὁ σ ο ρ α μ τέλεια κι' ὠραῖα καὶ νὰ ζήση χίλια χρόνια

**Πῶς δὲν γίναν μερδικὰ
 τοῦ κοκκόρου τὰ δυὸ Κὰ**

Εἶχε κόκκορον, ποῦ λέτε
 ὁ πατᾶς τῆς γειτονιάς
 ἕνας πάπαρδος ἀφραῖτος
 καὶ καλόγερας βαρβάτος
 τό καμᾶρι κάθε μιᾶς.

Μὰ καρφάκι δὲν τοῦ καῖτε
 τοῦ καλοῦ μας τοῦ παπᾶ
 ἂν τῆς κόττες ἐκαλοῦσε
 καὶ μαζῆ τους ἐγλεντοῦσε
 τῆς τομποῦσε, τῆς τραβοῦσε
 στὸ κατωῖ τακτικά.

Οὔτ' ἐντρέπετο καθόλου
 ἂν τὸν πλάνανε στὰ πράσα,
 πομπεμένο σερνικό.!,
 ἐκρυβότανε στὰ ράσα
 τὸ κουμάσι τοῦ διαβόλου
 κι' ἀπὸ κάτω ἔκεῖ γελοῦσε
 καὶ μέ χάρι ξεφωνοῦσε
 κοκοκὸ.. κοκορικό.!

Τοῦναντίον, με καμᾶρι
 περ'πατοῦσε καὶ με νάζι
 μέσα μεσ' τὴ γειτονιά
 ποῦ τὸν ἔκανε καὶ χάξι,
 ὡς κι' αὐτὸς με τὴ σειρά
 ἐνῶ ἔβανε μαράξι
 κᾶποια νερόπανδρη κυρά,
 ποῦχε γέρον ἄνδρα πάρει
 κι' εἶχε φάει ἕνα χορτάρι
 καὶ δὲν ἔπερνε χαμπάρι
 κι' ὄλο ἔκανε.. νερά..
 ἐνῶ ἔκείνη κἀνει.. κρᾶ.!

«Ἄχ!! πῶς ἤθελα παππᾶ μου»
 τῶλεγε καθημερ'νῶς
 «νὰ τὸν εἶχα ἐγὼ δικό μου»
 «μέσα μεσ' τὴν ἀγκαλιά μου»
 «νὰ τὸν παιδεύα δεινῶς».

Ἦθελε καλὰ καὶ σώνει
 νὰ τῆς δώση μερδικὸ
 κι' ἄς γινοῦνε καὶ δέκα φρόνοι
 καὶ φωνάζει καὶ κορώνει
 λέγοντας καλὰ καὶ σώνει
 νὰ τὸν κόψη σᾶν κιδόνι
 μεσ' τὴ μέση καὶ πεισμώνει
 λόγῳ πῶχει καὶ δυὸ κό!..

Κι' ὁ παππᾶς σὲ σκέψι ἐμπῆκε
 πῶς τὴ γνώμη τῆς νὰ κἀνη,
 νὰ τῆς δώση μερδικὸ,
 πῶς νὰ κόψη τὰ δυὸ κό..
 ἀλλ' αὐτὴ τὸν τρόπο ἔβρισκε
 καὶ μιὰ σκέψι εὐθύς τοῦ βάνει
 τοῦ διαόλ' τὸ θηλυκὸ
 νὰ τὸν ἔχη τὴν ἡμέρα,

κι' αὐτὸς πάλι τὴν ἐσπέρα
καὶ νὰ μὴν κοποῦν 'κεῖ πέρα
ἀκριβῶς καὶ τὰ δυὸ κό.

Κι' ἔγινε κι' ἐσώθη
ὁ Κοκὸ τῆς γειτονιάς
τὴν ἡμέρα πειὰ τὸν νοιώθει
ἢ καλὴ κυρὰ μὲ μιᾶς
καὶ τὸ βράδυ τὸνε δίνει
νὰ τὸν ἔχη κι' ὁ παπᾶς

**Κι' ἀπ' τοῦ Μάνεσι μαντάτα
καὶ ποῖόν εὕρηκα στὴ στράτα
μὲ διήγησιν τοῦ Κλάπα**

Φ.— Βλέπω πῶς αὐταῖς τῆς μέρας ταξιδεύεις τακτικά!
Μὰ.. σταμάτα λιγούλακι κι' ἔλα σκέψου λογικά!
Ποῦ στὸ διάβολο γυρίζεις κι' ὄλο ψάχνω νὰ σ'εὔρω;

Κ.— Πάρε.. κάπνισε τσιγάρο καὶ μ' ἀκριβεία ὅσο μπορῶ
θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως, Φάπα,

Νὰ σ' ἀκούσω κορτερῶ
Μάθε τοῦτον τὸν καιρὸ,
ἂν δὲν τρέξεις καὶ λιγάκι
δὲν τὸ βγάνεις ψωμάκι

Φ.— Ποιὸ καλλίτερο τὸ βρίσκω νὰ ξαπλώνω τὴν ἀριδα
νᾶχω ἐδῶθε τὸν καφεῖ μου, κι' ἀπὸ κεῖ τὴ 'φημερίδα
καὶ νὰ βλέπω τοῦ κοσμάκι τῆς λιγοῦρες καὶ τὰ χάλια
κι' ἄς μου πέφτουν καὶ τὰ σάλια

Κ.— Κι' ὅμως κι' ἄλλοι, σὰν κι' ἐμένα, φέρνουν βόλτα κάθε
[πόλι

κῦτταξε οἱ ὑπουργοὶ μας πῶς ταξιδεῖα κάνουν ὅλοι
κι' ἄλλοι πᾶνε μὲ τὰ τραῖνα κι' ἄλλοι μὲ πολεμικά
ἐνῶ 'γὼ ἀπὸ δικὰ μου ταξιδεῖω τακτικά

Φ.— Αὐτὸ ἔλειπε, κι' ἐσένα νὰ σέ τρέφῃ τὸ κουβέρνο!

Κ.— Μήπως τᾶχα καὶ φοβεῖσαι πῶς μ' αὐτὰ κακομαθαίνο;

Φ.— Ρε τί λὲς κορμί χαμένο;

Αὐτοὶ κάνουνε μελέτας. Κάνεις ἀπ' αὐταῖς κι' ἐσύ;
Ἐέρεις σύ πῶς τρῶν' μεγάλοι τὰ ὀρντέβρ μὲ τὸ τουρσί;
Ἐέσεις σύ νὰ φᾶς καὶ νᾶχης
ποῦ κακὸ τὸ χρόνο νᾶχης;

Ἐέρεις σύ πῶς τὸ παστρέβουν φτοῦ κι' ἀμέσως τὸ ταψί;
ἔχει Ντότς, ἢ ταξί;

Κ.— Οὔτε ξέρω. οὔτε κι' ἔχω ἄλλ' ἂν εὔρω μιὰ παρέα

Φ.— Κῦτα μὴ βρεθῇ γιὰ σένα ἄλλη μιὰ Χριστοφιλέα
κι' ὅπως σὺ θὰ λέγῃς φῶς μου, ἄχ. ἐσὺ! φάτα μου οὐλα
ἀπὸ πίσω νὰ στῇ δίνῃ ὁ 'Ανδρέας μὲ τὴ Κοῦλα
Λοιπὸν πὲς μου ποῦ ἐπῆγες;

Κ.— Ἡμῶνα στὰ Νεζερά

καὶ στοῦ Μάνεσι κατόπιν ἐκατέβην τὰ νερά
εἶχαν δίκαις ἐκεῖ πέρα κι' ἦταν κι' ὁ Καλαμαρᾶς
πρώτης δὰ Πταισματοδίκης καὶ καλῆς χρυσῆς καρδιάς.
'Εκεῖ εἶδα τὴν Εἰρήνην τὴ γλυκειὰ τοῦ Ντζακαντζίκα
τὸν Τσουρέκη, τὸν Γιαννάκη, τὸν Μπαρμπέρη καὶ τὸν
[Νίκο

τὸν γιατρὸν μὲ τὰ γυαλιά του τὸ Φρανζῆ τὸ Νεζερίτη
τὸ Βασίλη τὸ Σαράτση π' ὄλο ἐξάρωνε τὴ μύτη
καὶ τὸν Μπουῆρδο τὸν ἀσίκη τὸν καλὸν μας Νικολάκη
καὶ τὸν Χαραυγῆν ἀκόμη καὶ παμφίλιτον Χρηστάκη

Φ.— Πῆγες μόνος;

Κ.— Μὲ τὸν Τσόλκα τὸν πασιγνωστο Γιωργάκη
κι' ἔφαγα μεσ' τοῦ Θανάση κι' ἐκοιμήθην παστρικά
καὶ τὸν Γιώργη Δημητρόπ'λο εἶδα ἀπ' τὰ στρατιωτικά
ὑστερα καὶ στὴ Γαλήνη μὲ τὸν Τσόλκα ἀπὸ κοντὰ
πῆγα ἓνα μεσημέρι μὲ ψητὰ πουλερικά
Γνώρισα τὸν Μῆτσον Βλάχον ποῦ μ' ἐδέχθη στοργικά
κι' ἐξυρίσθηκα γλυτώσας ὡς καὶ τὰ ξουριστικά!
Μὲ χαρὰ μου συνητηθήην καὶ μὲ τὸν Σπηλιωτακάρα
τὸ Θανάση δικηγόρο

Φ.— Μ' αὐτὸν ποῦχες φαγωμάρα;

Κ.— Εἶδα τὸν Οἰκονομίδη μὲ χαρὰ μου σὰν κολῶνα
ὑψηλὸν γερόν καθ' ὄλα ποῦχα νὰ τὸν ἴδω χρόνια
μὲ τὸν Παπαρηγόρηγ'λον ἐγνωρίσθηκα 'κεῖ πέρα
καὶ τὸν φίλιτον μου Ντοῦβον τὴν παληὰν αὐτὴν παντιέρα
γλυκομίλητον ἐκεῖ 'δὰ μὲ χαρὰ μου ὑπερτάτη
γιατὶ πάντα ὅταν τὸν βλέπω, μοῦ θυμίζῃ πάντα κᾶτι!
τόσα χρόνια περασμένα
κι' ἄχ! ὦϊμὲ κι' εὐτυχισμένα

Φ.— Πάψε κλάυματα δὲ θέλω! Λίγο πρέπει νὰ ντραπῆς
παρὰ κάμε καμμὰ βόλτα κι' ἔλα πάλι νὰ μοῦ πῆς
Πῆγαινε νὰ ἡσυχάσης ἐπὶ τέλους κάπως πῶς.

σύρε, πῆε κι' ἓνα γάλα ἀλλὰ γάλα τῆς **Τροφῆς**
γιατὶ μόνο αὐτὸ τὸ Γάλα

φέρνει γιὰ τὴν ἡσυχία ἀποτελέσματα μεγάλα
καὶ πρὸ πάντων τοὺς μπεμπέδες τέτοιο **Γάλα** μεγαλώνει
καὶ παχύτατους τοὺς κάνει καὶ καθεὶς τοὺς καμαρώνει

Λοιπὸν ὅλοι τρέχ'τε ἐμπρός
πάρτε **Γάλα** τῆς **Τροφῆς**

**Τὰς εὐχὰς μου καὶ προσήσεις
στοὺς Μιχάληδες ἐπίσης**

Στὸν Μιχάλην Κατσαρᾶν τὸν λαμπρὸν Καθηγητὴν
ὅστις χάρει καὶ δικαίως γιατροῦ φήμην θαυμαστήν
στέλλω σ' ἄνθινα παντέρια

δυὸ λευκὰ καμαρωμένα καὶ νυχᾶτα περιστέρια
κι' εὐχομαί του μὲ τοὺς ἄλλους τὰ δυὸ χέρια του φιλῶν
νᾶναι χίλιοι του οἱ χρόνοι γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ καλὸν

Στὸ Μιχάλη Μυλωνᾶν ἔξοχον γιατρὸν καὶ φύλον
χρυσανθέμων δέσμην στέλλω, ὡς καὶ κόφαν μετὰ μήλων
καὶ σι' Ὁδεῖον τόνε θέλω νὰ τὸν βλέπω πάντα στύλον

Στὸν Μιχάλη τὸν Χρυσόπλο ἔγκριτον ὡς δικηγόρον
γαλοπούλαν στέλλω δῶρον

μία πέννα, γιὰ νὰ γράφῃ στὸ χρυσάφι βουτηγμένη
μεσ' σὲ κόφα μὲ λουλούδια γύρω-γύρω στολισμένη

Εἰς τὸν Μ. Μιχαλακόπ'λον φίλιτόν μας ἐκ θρανίων
τὰ τραγοῦδια τῆς καρδιάς μου μ' εἰλικρίνεια ἀποστέλλω
ὡς ἐπίσης ἀνθοδέσμην χρυσανθέμων τε καὶ ἴων
καὶ τὸ Σπήλιο τουνὰ χάρη νὰ καμάρει τώρα ὄλον

Μὰ καὶ εἰς τὸν Γεωργόπ'λον τὸν καλὸν μας Μιχαλάκη
τὴν εὐχὴν μου τ' ἀποστέλλω σὲ ὀλόχρυσο λαγίνοι
κι' ἐπειδὴ τὸν ξέρω πῶχει γιὰ τὰ ὄργανα μεράκι
τ' ἀποστέλλω ἓνα σαντοῦρι καὶ σαμπάνια γιὰ νὰ πῖνῃ

Εἰς τὸν Λάζαρη Μιχάλη

στέλλω μέλι στο κουτάλι
 και γανιζεις μυρωμέναις σε κρουσάλιν' ανθογυάλι
 και να χαίρη την κυρά του και σ' αυτόν εύχομαι πάλι

Για τον Μίχο το Κορνέλλο δέν είξεύρω τι να κάνω
 πώς να πάρω ένα "Ε ρ μ π ε ρ" απ' αυτόνε νέο πιάνο,
 μα του εύχομαι τα κέρδη εκ καρδιάς περισσά
 σε δολλάρια, λιρέτταις, χάριτά τε και χρυσά

Στον Μιχάλη το Ζερβόπ'λο φίλον φαρμακοποιόν
 Μαυροδάφνην τ' αποστέλλω δεκτωκαίδεκα χρονών
 χίλια μύρια τα λουλούδια σε μι'ς κόρης την ποδιά
 χρυσοκέντητη, γιατί' έχει μι'α καλή χρυσή καρδιά

Στέλω στον Θεοδωρόπ'λον φίλτατόν μας Μιχαλάκη
 ένα γάλον έψημένον μ' ανθοστόλιστο κοφάκι
 και στην οικογένειάν του εύχομαι πολλά της χρόνια
 τι χαρά μεσ' την αυλή τους να λαλούν πουλιά κι' αηδόνια

Εύχομαι και στο Μιχάλη φίλτατόν μου Ματαράν
 εις το σπῆτι του να έχη πάντα γλέντι και χαράν
 και του στέλλω και λουλούδια
 με χαραίς και τραγουδια

**Περί κομμουνιστών και πολυβόλων
 κι' αγώνας νέος πάλιν υπέρ όλων**

Λοιπόν οι φλογεροί Κομμουνισταί
 γυρίζουν δι' εράνους πολυβόλου
 ώ! μα τι σκέψεις θαυμασταί!
 Κομμουνισταί του Διαβόλου!
 Ποῦ κάτω ο Πόλεμος!...ποτέ!
 φωνάζουν φουσκωμένοι ασκοί Αιόλου
 κι' από την τῆ μεριά πολεμισταί
 ώ! δεξασμένε μου Χριστέ!
 και δίνουν τὸν ὀβολό τους
 για ναῦθουν οι αὐτοί τὸ διαβολό τους

Βρέ, σείς, ποῦ ἀποφεύγετε τὰ αἵματα,
 ὅπως κηρύσσετε και λέτε!
 στὸν κόσμον τι φουρνίζετε τὰ ψέμματα,
 και τάχα πῶς με φρίκη μυξολέτε
 Βρέ σείς, κροκόδειλοι! και πάλι
 ἀργά, ποῦ θὰ βαρέστε τὸ κεφάλι
 ἂν κάμη τὴν ἀπόφασιν τὸ Κράτος
 να σπάση και τὴν κόκα σας ἐμπράκτως!!

Τὴν ὥρα, ποῦ δωροῦν κομμουνισταί στοὺς Ρώσους πολέβδλον
 ἢ δόλια ἢ Ἑλλάς ἢ δυστυχῆς ματώνει για ναφτιόση λίγον στόλον
 και πᾶμε οὔτω πως κατὰ διαόλων!!

**Μια διόρθωσις ἀξία
 λάθους ἀπὸ ἀβλεψία**

Διορθῶνα τοῦ Δημ. Μάρκου, στὸ παρόν μου, τὴν εὐχὴν
 ἀφοῦ Πρόξενον τὸν εἶπα, μα κι' ἀκόμη βουλευτὴν
 καίτοι μόνον Δικηγόρου φέρει φήμην ζηλευτὴν
 κι' εἶναι ὄντως παρ' ἡμῖν
 κι' ἂν ἀξίωμα και θέσιν τοῦ υἱοῦ του, θαυμαστὴν
 τοῦ ἐδώκαμεν, συγγνώμην, διὰ τὴν παραδρομὴν
 ὑποσχόμενοι στὸ μέλλον περὶ μεγίστην προσοχὴν.

**Δι' Ἀργύριδες ἐπίσης
 τῶν εὐχῶν μου κάνω χρήσεις**

Στὸν Ἀργύριον Κουμούσην στέλλω πῆγες και κορδέλλα
 συνιστῶν ἐπὶ διτροχῶν νὰ φυλάγεται' ἀπ' τ' σ' ἀέραις
 πατῶν πάντοτε σε ξέραις
 στέλλω λούλουδ' ανθισμένα με καρδιά καθαρά
 τὴν εὐχὴν μου να τοῦ ζῆση ἡ καλή, γλυκερά κυρά
 να τοῦ ζήσουν τὰ παιδιὰ
 και στὸ σπῆτι του για πάντα θρονιασμένη τῆ χαρά!

Στὸν Ἀργύριον Κοζιαν στα Βραχνέικα ποῦ μένει
 για να βάνη τὸ κρασί του τ' αποστέλλω ένα βαγένι
 τ' αποστέλλω και λουλούδια σ' ὀλοκέντητη ποδιά
 και να χαίρη χίλιους χρόνους τῆ χρυσῆ του τὴν καρδιά.

Στὸν Αὐγερινὸν Ἀργύρην εύχομαι πολλά του χρόνια,
 στέλλοντάς του μιὰ κόφα με λουλούδια και μ' αηδόνια
 μα τοῦ εύχομαι ἐπίσης τὴν Κυρία του να χαίρη
 τὴν μονάκριβή του κόρη ποῦν τῆς Πάτρας μας ἀστέρι

Στὸν Πασσόπουλον Ἀργύρην ἀποστέλλω στὴν Ἀθήνα
 Πατρινὸ κρασί ἀπ' τὸ Τάσι σε θεώρατη κοφίνα
 και τοῦ εύχομαι τὰ χρόνια τὰ λοιπά να ζῆση φίνα
 κι' ἂν κι' ἐξ ὥρας για τραπέζι μιὰ παχειὰ κι' ὥραϊα χήνα

Κι' εις τὸν φίλτατόν μου τέλος Κουτσονικολὸν Ἀρκύρη
 ἀποστέλλω τὴν εὐχὴν μου σε κρουστάλλινο ποτῆρι
 λεμονάνθια κι' ἄλλα δῶρα
 και χρυσάνθεμα δροσάτα, ποῦ ἀνθίζον μεσ' τὴν ὥρα

Εἰς τοῦ Γιάννη Κουφοπάνου τὰ ἐξαίρετα χρυσά
 συνιστῶ ἰδιαίτέρως τὰ ὥραϊα και κυψά
 συνιστῶ και τὰ ὀολόγια πρώτης κι' ἐξαιρετικὰ
 για τὸ χέρι, για τὴν τσέπη ὅλα ἐκεῖ μαγευτικὰ
 κι' ὅποιος μιὰ φορὰ ψων ση, θὰ ψωνίζη τακτικὰ

Στὸν Τηλέμαχον Πουλίδα στα Καμίνια ξαδερφό μου
 στέλλω μετ' εἰλικρινείας και τὸν πόνο τὸν δικό μου
 κι' ἐκ καρδιάς συλλυποῦμαι για τὸν φίλον ἀδελφό του
 κι' εύχομαι παρηγορίαν ἐξ Ὑψίστου στὸ χαμό του

Ἐνα τρυφερό βλαστάρι, βαρυστένακτη πνοή
 κρούου ἀνέμου συνεπῆρε και τοῦ Βλάσση τὸ παιδί!
 τὸ καλὸ ξενητεμμένο
 παληκάρι ζηλεμμένο

Τέτοιο νεῖδ ἄς κλάψουν τᾶνθη, ὄλ' ἡ φύσις, τὰ πουλιά
 μα κι' ἡ γῆ, ποῦ τὸν ἐδέχθη μεσ' τὴν κρύαν ἀγκαλιὰ
 Συλλυποῦμεθα τὸν Βλάσση, τὴν κυρία, τὰ παιδιὰ
 και τ' εὐχόμεθα ἀπ' τὰ ὕψη να τοῦρθῆ παρηγοριά.

Φέρω εις γνώσιν κάθε φίλου και τοῦ κάθε μπαχλιβάνη
 τὴν ἀνάρρωδι ἐπὶ τέλους τοῦ παμφίλτατος τοῦ Γιάννη
 κι' ἐτοῖ πλέον τὴν Καμπάνα, τακτικώτατα θὰ βγάνη

Ἡ Καμπάνα κάνει στίχους σ' ὅποιον θέλει ἐν τῷ ἄμα
 και μ' ἐλάχιστα ἐπίσης μιὰ θαυμάσια δεκλάμα